Strhující příběh z druhé světové války, který se mohl stát

LUCIE KORCOVÁ

MEZI VLKY

CPRESS

Mezi vlky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucie Korcová
Mezi vlky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MEZI VLKY

MEZI VLKY

Lucie Korcová

CPRESS

Únor 1948
Jedna země. Jeden konflikt. Dva lidé, kteří musí čelit svojí minulosti, než den skončí.

Mému pradědovi, který se nikdy nevzdal

PŘEDMLUVA

Poprvé jsem ten příběh slyšela ve čtyřech letech. Možná to nebylo poprvé, ale rozhodně jsem ho tehdy prvně skutečně vnímala. Svýma dětskýma očima jsem viděla pradědečka jako rytíře z pohádek, které mi máma četla na dobrou noc. Velkého, silného a neohroženého. Ty muže, kteří si, podle babiččina vyprávění, pro něj přišli jednoho listopadového dne až domů, moje představivost okamžitě vykreslila jako čerty. S červenýma očima a tmavým kožichem. Tak se v mé hlavě přetvořila a zohýbala informace o tom, že na sobě měli dlouhé černé kožené kabáty. Věděla jsem, že pradědovi chtěli ublížit, nejspíš ho odnést s sebou přímo do pekla. Ale ani na chvilku jsem se o něj nebála. Tak jako všichni pohádkoví hrdinové, i on zloduchy přemohl a vrátil se ke svojí princezně.

Čím starší jsem ale byla, tím konkrétnější obrysy jednotlivé postavy i celý děj dostávaly. Začala jsem číst knížky, které se toho temného období týkaly. Vnímala jsem věci v širších souvislostech a postupně se mi v mysli skládaly jednotlivé díly celé té mozaiky. Na začátku byli výpovědi lidí, kteří přežili koncentrační tábory. Snažila jsem se představit si sama sebe na jejich místě. Prožívala

jsem s nimi vše od začátku až do poslední stránky. Byla období, kdy jsem bojovala s vnitřními démony. A občas ke mně ještě stále přicházejí. Ty pochybnosti, strach a děs. Co kdybych žila před více než osmdesáti lety? Stihnul by mě stejný osud? Byla bych schopná přežít ponižování, ztrátu lidské důstojnosti, nesmyslnou nenávist? Jsem ráda, že na tyto otázky nikdy nebudu muset odpovídat. Alespoň v to doufám.

Můj pradědeček v té době ale žil. Stejně jako moje babička, která svého tátu po celý život bezmezně milovala a obdivovala. Když jsem dospěla, došlo mi, jak důležité bylo všechno to, co udělal. Přestože měl ženu a dvě malé děti, neváhal bojovat za to, co považoval za správné. Riskoval, protože věřil, že jeho vlast za to stojí.

Teprve nedávno jsem ale pochopila, jak silný to byl člověk. Ve vojenském historickém archivu jsem našla jeho složku. Schovávání zbraní, organizování ozbrojených jednotek, sledování Černínského paláce – tehdejšího sídla protektora… Hltala jsem jeden zápis za druhým. „Váš pradědeček byl skutečně spolupracovníkem těch legendárních Tří králů," řekl mi jeden z archivářů, jemuž bych takto znovu chtěla poděkovat za pomoc a trpělivost.

Pro mého pradědečka Jaroslava Maláka si gestapo přišlo 13. listopadu 1941. Byl odsouzen k deseti letům vězení. V květnu 1945 ho ve věznici v německém Ambergu osvobodili Američané a on se vrátil zpátky k rodině. A už o tři roky později musel sledovat, jak Československo rozervalo samo sebe a vykročilo na cestu, která ho na více než čtyřicet let pohřbila do beznaděje.

Tahle knížka nedokáže napravit nic z toho, co se stalo. Nebude odborně rozebírat historii. Jde jen o poctu. O vymyšlený příběh

dvou lidí, co nikdy neexistovali, v čase, jenž se odehrává odlišně od skutečnosti. Jedná se pouze o myšlenky jedné ženy, která tak vzdává úctu svému pradědečkovi, který byl hrdina. A o to věčně proklínané, zatracované, a přesto tak často používané *kdyby*…

PROLOG

SÁRA

Klap, klap, klap… zvuk podpatků se rozléhal téměř opuštěnou ulicí. Bylo nevlídné únorové odpoledne a Pražané byli zřejmě raději zalezlí v teple svých domovů. Zahnula z Ostrovní ulice do Divadelní. Zdálky slyšela hluk aut a tramvají z hlavní třídy. Už jen kousek. Límec kabátu si přitáhla těsněji k tváři a netrpělivými, trochu trhavými pohyby si ho uhladila přes boky. Rukou bezděčně zakryla pravou klopu kabátu. Jako by si ale vzápětí uvědomila svoji chybu, rychle ji stáhla zpátky. Už to byly skoro tři roky, ale tohoto pro ni odporného zlozvyku se prostě nedokázala zbavit. Vtíravým způsobem se neodbytně objevoval ve chvílích, kdy se jí zmocňovala nervozita. I když sama byla nucena nosit žlutou hvězdu jen krátce, poslední dobou se jí toto gesto vracelo. Možná to bylo tím, jak se čím dál víc nořila do minulosti. A to nejen svojí, ale i svých rodičů. Bylo pro ni stále obtížnější ovládat se.

Na chvilku se zastavila, podívala se na budovu Národního divadla rýsující se proti ocelové obloze, a zhluboka se nadechla. Chtěla se uklidnit. Ne, musela se uklidnit. Záviselo na tom tolik. Několik posledních měsíců pátrání, prohlížení dokumentů a nekonečného přemlouvání. A taky hodiny a hodiny rozmluv s lidmi,

kteří se v lepším případě ukázali jen jako lháři toužící udělat svůj život aspoň na chvíli zajímavějším. V tom horším to byli zločinci – zloději, vrazi, kolaboranti. Zavrtěla hlavou. S nikým z nich nebylo lehké pořízení. A především pak s ním. Ona ale nikdy nehledala snadné cesty. Toužila poznat pravdu. A hlavně odpovědi. K těm se ale bude muset dostat později. Hlavní je zůstat klidná.

Rozhlédla se kolem sebe. Ještě pořád spíš ostražitě než jen se zájmem. Stále se jí na otevřených prostranstvích zmocňoval strach a panika. Její strýc jí řekl, že jsou vítězové. Že už se nikdy nebudou muset bát. I když mu na to kývala, pochybovala o tom, že on sám tomu věří. Jak by mohl. Z koncentráku se vrátil jako jediný z celé rodiny. Jeho žena, děti, rodiče, sourozenci, ti všichni se změnili v dým a prach, který chrlily komíny krematorií. Neměli žádné hroby, kde by mohli truchlit. A téměř žádné předměty, co by je připomínaly. O to už se Němci postarali. Bylo to vlastně, jako kdyby nikdy neexistovali. Ale pokud nebyli oni, jak je možné, že je tu ona?

Znovu zavrtěla hlavou. Tentokrát mnohem prudčeji, jako by z ní chtěla vytřást nepříjemné myšlenky. Rychlým pohybem si za ucho zastrčila pramen hustých zrzavých vlasů, který jí spadl do obličeje. Teď nebyl čas vracet se do minulosti. Aspoň ne do své, protože on čekal.

MIKULÁŠ

Neklidně se podíval na hodiny. Už potřetí během doby kratší, než by mu bylo milé. Jeho držení těla i způsob, jakým pomalu upíjel černou kávu, ale neprozrazoval nic z netrpělivosti, kterou cítil.

I tak měl na sebe vztek i za ten nepatrný pohyb očí. Na zachování alespoň zdání vnějšího klidu si potrpěl. Konec konců mu už několikrát zachránil život. Alespoň on to tak viděl. Měla už deset minut zpoždění. Leckdo by nad tím asi mávl rukou, ale on si na dochvilnost vždycky potrpěl. Mimo jiné. I když se pořád trochu divil, že jí na schůzku kývl, uvnitř nepochyboval. Byl zvyklý stát si za každým svým rozhodnutím. Přesto vnímal, jak se v něm vzmáhá nelibost.

Přemlouvala ho několik měsíců a jen její vytrvalost ho nakonec přesvědčila. Svou roli v tom nejspíš sehrálo i to, co dělala za protektorátu. Ale o tom moc nepřemýšlel. Za svůj život, obzvlášť pak za období bezprostředně po kapitulaci Německa, se setkal s mnoha lidmi, kteří chtěli působit dojmem, že pro rozervanou republiku udělali víc, než jaká byla skutečnost. Ona, a to jí musel přiznat, se však o tom ani jednou nezmínila. Sám měl ale zatraceně dobré informátory a rozhodně nebyl takový blázen, aby souhlasil se setkáním dřív, než si ji prověřil.

Víc než nějaké epizodní hrdinství ho zaujali lidé, s nimiž udržovala blízké vztahy. Hlavně pak jedna konkrétní osoba. Nepochyboval, že z ní vytáhne všechno, co potřeboval vědět. Ona možná jde na setkání s představou, že jí na všechno skočil, ale byla to mladá holka, zatímco on už se ve svém životě musel vypořádat s mnohem nebezpečnějšími protivníky než s příliš sebevědomou bývalou odbojářkou s pochybnými známostmi. Nechat ji ale v iluzi, že má navrch, nemusí být vůbec na škodu. Přes to všechno ji totiž nepodceňoval. Podceňovat kohokoliv je vždycky riskantní, a především pak v této době. Válka možná skončila ve světě, ale v Československu stále pokračovala. Mikuláš se počtvrté podíval na hodiny. V duchu zuřil.